

[Azal Kristensen.]

arbejdsløshedsskabende. Når vi har sagt, at det er begrænset, hvad nationalbanken måtte låne ud, er det, fordi vi er klar over, at der må ske en nedgang i det samlede forbrug til investering og dagligt forbrug. Valutastillingen skal forbedres, hvad regeringen slet ikke har talt om, og det ville nationalbanken kunne gøre. I det omfang dette pres på kreditgivningen havde medført en opsparing, ville kreditten kunne strammes uden at skabe arbejdsløshed.

Ud fra disse synspunkter er vi sikre på, at det, vi har stillet op, ville løse opgaven på en langt bedre måde end foreslået af regeringen, og vort forslag var som sagt ingenlunde et diktat; det var ikke noget, man skulle købe i sækken. Vi lagde en idé på bordet og spurgte: tror den højtærede minister, tror flertallet ligesom vi, at den kan løse problemet? Hvis de mener det, vil vi til den mindste enkelthed drøfte de forskellige satser i deponeringsordningen, som selvfølgelig måtte være forskellige for de forskellige varegrupper. Alt dette var vi villige til, og den gennemgang, vi havde med embedsmændene, overbeviste os om, at det var realiteter, vi talte om — at vi kunne gennemføre det.

Vi har stadig sagt, at for os var det ikke den enkelte lov og derfor heller ikke dette alternativ til tvangslånet, det alene drejede sig om. Vi mener, at de inflatoriske virkninger også stammer andre steder fra; jeg skal ikke trætte med en udførlig gennemgang af de ting, men kun for en ordens skyld lige nævne dem.

Vi ville have en nedsættelse af statens pengeforbrug, afskydelse af investeringer, til man havde råd dertil, nedsættelse af statens udlånsvirksomhed ud over lånene til boligbyggeri. Boligbyggeriet skulle finansieres af det almindelige pengemarked, således at boligbyggeriet svarede til den tilstedeværende kapital og dets størrelse ikke blev dikteret af ønsker, men af landets muligheder, landets evne til at bygge boliger. Vi ville have sikkerhed mod overtræk i nationalbanken, idet der for os ikke er tvivl om, at det er hovedårsagen til vore valutavanskeligheder gennem en årrække. Vi har sagt, at vi må have en ændring i pristalsordningen, således at de inflatoriske momenter i den blev fjernet, og at pristals-

ordningen — og det er det, der er meningen med den — sikrer lønmodtagerne den andel i landets produktion, som de skal have for deres arbejde. Denne andel skal ikke forringes i en overenskomstperiode, men der er klare inflationsgivende momenter i pristallets nuværende form; den må vi have ændret. Vi har endvidere peget på, at der er meget stor arbejdsløshed blandt de ufaglærte, fordi der er et forkert forhold mellem antallet af faglærte og ufaglærte. Vi har peget på, at hvis man virkelig skal forøge investeringerne, vil man ikke kunne klare det, hvis det forbydes ufaglærte at udføre det arbejde, som man ikke har faglærte til. Vi må have den fornødne bevægelighed på arbejdsmarkedet, så vi undgår det inflationsmoment, der ligger i, at grupper af befolkningen har monopol på at udføre et arbejde. De partier, som er imod monopoldannelse, som vil have monopolkontrol, måtte have forudsætninger for at forstå denne tankegang. Vi har endelig sagt, at det vil være nødvendigt at lægge loft over ejendomsskatterne. Man kan ikke stille det erhverv, der skal eksportere alle sine varer under vanskelige vilkår, over for stadig at få forhøjet skatterne på den jord, de skal dyrke.

Dernæst har vi særlig peget på, at der må finde en præmiering af opsparing sted. Under udvalgsforhandlingerne drøftede vi — eller i alt fald jeg — med den højtærede finansminister muligheden for at få et grundlag for bedømmelsen af, hvor stor stigningen i formuerne har været som følge af stigningen i de årlige indtægter, når der korrigeres for stigninger i det almindelige prisniveau, og den højtærede minister mener, at der kunne være håb om, at vi i løbet af sommeren kunne få det arbejde gjort færdigt, som et udvalg desangående har beskæftiget sig med. Det vil vi i vort parti være glad for, for vi vil lægge vægt på at få hele drøftelsen af spørgsmålet om lempelse for de folk, der sparer op, ind i langt mere rationelle baner, end det er nu. Men jeg må have lov til at sige, at det forekommer mig rimeligt, at de mennesker, der præsterer en indsats i arbejde og i initiativ, og som ikke selv bruger hele udbyttet af deres arbejde, men stiller en del af det til rådighed for samfundet til finansiering af erhvervsliv og boligbyggeri,